

Det ærede Medlem Hr. Hedelund argumenterede meget stærkt imod det foreliggende Forslag ved at hævde, at den Kødkontrol, der foregaar i § 2-Kommunerne, er *lige saa god* som den, der foregaar i § 1-Kommunerne, men alligevel sagde det ærede Medlem baade i Begyndelsen og i Slutningen af sin Tale, at disse to Kontrolformer var hinanden *nogenlunde* jævnbyrdige. Det vil dog altsaa sige, formoder jeg, at det ærede Medlem mener og erkender, at § 2-Kontrollen ikke er saa god som § 1-Kontrollen. Der er efter min Mening 3 Forhold, som man absolut maa tage i Betragtning ved Bedømmelsen af de forskellige Kontrolformers Godhed: For det første Kontrolløernes, altsaa Dyrslægenes Dygtighed, for det andet de hygiejniske Forhold, Renlighedstilstanden i det hele taget, paa Slagtestederne og for det tredje de kontrollerende Dyrslægers større eller mindre Uafhængighed. Hvis man vil tage alle disse her nævnte Forhold i Betragtning som værende af Betydning for at faa den bedst mulige Kontrol, forekommer det mig umuligt at komme udenom, at denne da findes i § 1-Kommunerne, og at § 2-Kommunernes Kødkontrol ikke kan komme op paa Højde med den. Forholdet er jo ikke saaledes, som det ærede Medlem Hr. Hedelund vilde hævde, at de Dyrslæger, som foretager Kontrollen i § 1-Kommunerne— og som i Virkeligheden næsten udelukkende er optaget af dette Arbejde —, derigennem vel kan faa en større *Rutine*, men ikke nogen større *Dygtighed*. Det kan dog ikke være det ærede Medlems Mening. Det gælder dog i alle Livets Forhold, at naar man bliver Specialist og faar en vis *Rutine*, faar man ogsaa en vis *Dygtighed* og langt større *Dygtighed* end andre, der ikke har den samme *Rutine* og har udført det samme indgaaende Arbejde i den ene eller den anden Retning. Det gælder i alle Livets Forhold, og saa maa det vel ogsaa gælde med Hensyn til at kontrollere Kød. Tillige er det indlysende, at man, naar man paa offentlige Slagtehuse eller Eksportslagterier skal antage Dyrslæger til at udføre dette Arbejde, og som næsten udelukkende skal beskæftige sig med denne Kontrol, da søger at faa fat paa de bedste Arbejds kræfter, dem, der i Forvejen har vist sig netop at være dygtige paa dette Omraade. Det kan man selvfølgelig ogsaa lettere, naar man bygger offentlige Slagtehuse og opretter Stillinger, hvor Arbejdet saa godt som udelukkende bestaar i at kontrollere Kød, hvorimod det ikke vil være muligt, naar der skal bruges saa mange

flere Kontrolører, som vi skal have, naar alle Kommuner skal ind under § 2-Kontrollen i Stedet for § 1-Kontrollen. Det er indlysende, at de Dyrslæger, som har en stor Praksis ved Siden af og kun i Ny og Næ beskæftiger sig med Kontrolvirksomheden, aldrig kan opnaa en saadan Dygtighed som de, der har Kontrollen som deres daglige Gerning i Eksportslagterier og paa offentlige Slagtehuse.

Hvad angaar det andet Spørgsmaal, Renlighedsforholdene, de hygiejniske Forhold i det hele taget, er det ogsaa indlysende, at de kan være langt mere tilfredsstillende paa store offentlige Slagtehuse og Eksportslagterier end ude omkring hos de enkelte Slagtere. Der kan ikke gennemføres de samme forsvarlige Tilstande paa disse smaa Slagtesteder som i de store og offentligt tilgængelige Slagtehuse.

Hvad endelig det tredje Spørgsmaal angaar, er det ogsaa her indlysende, at den Dyrslæge, som skal kontrollere Slagtingen af Kreaturer, maa være saa uafhængig som vel muligt. Enhver maa erkende, at dette har meget stor Betydning, hvis Kontrollen skal have den Værdi, man tillægger den. Men det er dog klart, at de Dyrslæger, der kontrollerer Kød for Eksportslagterier og Slagtehuse, er langt mere uafhængige end de, der kontrollerer i de private Slagterier. Jeg kender meget vel disse Forhold, maaske meget bedre end det ærede Medlem Hr. Hedelund. De Dyrslæger, til hvem det er overladt at kontrollere i § 2-Kommunerne, har til Kunder baade Slagtere og de Landboere, som sælger de paagældende Dyr; og som det ærede Medlem sagde i Gaar: der er brodne Kar i alle Lande, der er ingen Tvivl om, at der ogsaa er brodne Kar iblandt Dyrslægerne, baade blandt dem, der kontrollerer i § 2-, og dem, der kontrollerer i § 1-Kommunerne, men der er heller ikke nogen Tvivl om, at Fristelsen til at foretage en mindre samvittighedsfuld Kontrol er meget større i § 2-Kommunerne end i § 1-Kommunerne. Naar en Dyrslæge staar overfor at skulle tage Hensyn til sine Kunder, ikke alene Slagteren, men maaske ogsaa den Landmand, som har solgt et Dyr, der ikke var i den bedste Tilstand, er hans Stilling ikke let; man bliver let udsat for, at der ikke foretages en saa samvittighedsfuld Kontrol som i § 1-Kommunen, hvor Dyrslægen ikke er i saa nær Berøring med de paagældende. Jeg synes, dette er saa indlysende, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Hedelund maa have gjort Erfaringer i saa Henseende. Naar der skal foretages